

Zimska noč.

V barakah na ruski meji.

Vihra, metež, noč brezdanja,
v pusti sobi luč brlí;
moja trudna misel sanja
sen o tebi — ah, kje si?

Pisma drobnega vrstice
tiho govore z menoj
in cvetejo ko cvetlice
in so kakor vroč napoj
in so polne hrepenenja
in zvenijo kakor smeh
in je v njih ves sen življenja. —
Tajen blesk imaš v očeh,
moja ljubica edina,
rože ti gore v laseh,
in krog naju je tišina
kakor v svatbenih nočeh.

In le burja melodije
vriska čez sneženo plan.
Enkrat se življenje žije,
enkrat vsak le vzhaja dan.

In v razkošnem snu ognjenem
k tvojim usta mi drhte, —
a na lističu sneženem
zacvetele so solzé.

Vihra, metež, noč brezdanja,
v pusti sobi luč brlí;
moja trudna misel sanja
sen o tebi — ah, kje si?

Romanca.

Razšumeli so se vali,
razpršele golobice
in mornarji priveslali
so pred marmorne stopnice.